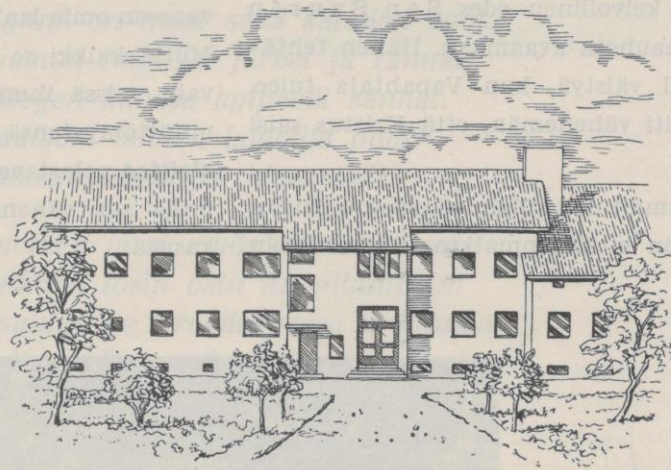

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

Kirkkoherra Nike Raila.

Pieni Suuri mies.

»Hänen tulee kasvaa,
mutta minun vähetä».

Edelle merkityt sanat on lausunut yksi maailmanhistorian suurimpia miehiä. Hän oli mies, joka eli aikakausien vaihteessa. Hän oli lopettamassa vanhan liiton aikakautta, mutta sai jo myös nähdä uuden liiton ajan sarastavan. Hän oli suuri mies. Suurien sanojen mies. Mutta myös suurien tekojen mies. Muutamat ajattelivat, että hän ehkä on uuden aikakauden perustaja ja luoja. Toiset arvelivat, että hän on se, joka tuo rauhan iankaikkisen valtakunnan maan päälle. Mutta hänellä oli itsestään vain pienet ajatukset. Ei hän katsonut olevansa kelvollinen edes Sen Suuren kengän nauhoja avaamaan. Hänen tehtävänsä oli väistyä, kun Vapahtaja tulee. Hänen piti vähenemän, että Kristus saisi kasvaa.

Kun aamu tulee, silloin yö poistuu päivän tieltä. Yön kirkkaimmatkin tähdet silloin

sammuvat. On Johannes Kastajan aika siirtyä syrjään Kristuksen tieltä. Vaativan parannuksen saarnan sijaan tulee elämää ja voimaa antava evankeliumin sanoma. Pelastus ei ole ihmisen teko, vaan se on Jumalan teko. Alusta loppuun asti. Kolkonaan. Jumala kutsuu. Jumala vanhurskauttaa. Jumala uudesti synnyttää. Jumala antaa uuden mielen. Jumalan henki synnyttää elävän uskon. Kaikki on Jumalasta. Ei ihmisestä. Missä tämä tapahtuu? Siinä missä Jeesus Kristus kasvaa ja ihminen vähenee. Itseänsä täynnä olevassa ihmisessä eivät tapahdu Jumalan teot. Ylpeä ihminen rakentaa omaa vanhurskauttansa. Hän luulee pääsevänsä taivaaseen omia laatimiaan tikapuita myöten. Mutta kaikki se on vain kuvittelua. Siinä vain, missä ihmisen täytyy painua oman mitättömyytensä tuntuun, siinä Kristus voi aloittaa pelastavan työnsä. Sinun ja minun pitää siis vähenemän, että Kristus saisi kasvaa.

Juhannuksen sanaa kuulemassa.

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 3—4

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1950

Juhannusaamuna.

*Juhannusaamua sädehtivää
täynnä on maat sekä salmien suut.
Riemua raikuvat järvet ja rannat,
päivyen kilossa kylpevät sannat.
Laulavat lahtien laidoilla puut.
Kuuletko helkettä himmeää?*

*Suvinen virsi myös rinnoissa soi,
kaikuna tosin vain kaunihimpain.
Lauluun ne kirvoitti armo ja lunnaat,
kullassa kutsuvat taivahan kunnaat,
Sieltä on sävelmät, sieltäpä vain.
Herrasta kurjakin laulaa voi.*

*Juhannusaamua sädehtivää
täynnä on iäti taivahan tiet.
Siellä ei itkua riutuvan kesän.
Siellä ei surua särkyvän pesän.
Jeesus, mun, lapsesi, sinne Sä viet.
Sielläpä harppuni heläjää!*

Lauri Saalasti.

Tervehdys Nurmeksen Seudun kansanopistoväelle.

Tämä vuosi on teille, Nurmeksen Seudun Evankelisen Kansanopiston opettajille, entisille oppilaille ja opistotyön ystäville, todellisen ilon vuosi. Nyt toteutuvat ne toiveet, joita kaikissa vaikeuksissa on rohjettu ylläpitää. Nyt päästään siihen, mikä kaikilla kansanopistoilla on päämääränä, saadaan sellainen opistokoti, että voidaan entistä paremmin täyttää sisäoppilaitoksen tehtävää: opetustoimen ohella suorittaa kasvatustyötä niissä olosuhteissa, joissa se on tarkoitettu suoritettavaksi, ja siinä kasvuympäristössä, joka on sille otollisin. Uuden opistorakennuksen valmistuminen tekee tämän mahdolliseksi.

Samalla kun lausun iloni tällaisesta suuremmoisesta saavutuksesta, haluan antaa myös tunnustukseni tähänastisista yrityksistä. Opiston kannattajat ja ennen kaikkea johtokunta ovat jaksaneet uskoa opiston

tulevaisuuteen, vaikka synkältä on näyttänyt. Mutta aivan erityisesti ansaitsee kiitoksen opettajakunta, joka syrjäisellä seudulla ahtaissa ja puutteellisissa oloissa uskollisesti on pysynyt paikallaan lähtemättä etsimään lihavampia laitumia. Tällä tavalla on syntynyt kantaopettajisto, ja sen työn tuloksena perinteet, jotka velvoittavat tulevia polvia, niin opettajia kuin oppilaitakin. Nurmeksen Seudun Evankelinen Kansanopisto on nyt jo arvokkaalla tavalla toiminnut koko kansanopistorintaman lujittamiseksi.

Kolmesti minulla on ollut tilaisuus käydä Kohtavaarassa. Muistan ensimmäisen käyntini, jolloin alkava opisto toimi sotaajan puutteellisissa oloissa ja silloin käytettävänä olleissa ahtaissa tiloissa. Muistan kesäisen pikavierailun, jolloin etsittiin tulevan opistorakennuksen paikkaa. Ja kuinka en muistaisi viimetalvista tarkastustani, joka joka suhteessa antoi niin myönteisen tuloksen: paitsi muita välivuosina aikaansaatuja lisätiloja oli valmistumassa avara, tarkoituksenmukainen opistorakennus. Kerta kerralta olen saanut yhä lujemman luottamuksen siihen, että opiston ystäväpiirin ja sen työntekijäin usko, toivo ja rakkaus kestää, vie tuloksiin.

Onnittelen opistoa ja toivotan sen työlle jatkuvaa menestystä Jumalan siunauksen varassa.

»Työ jos tehdään Herrassa,
nöyrästi, Herran avulla,
ei puutu siunausta.»

Evankeliumi nuorille!

Evankeliumi ei ole ihmisten keksimä. Evankeliumi on Jumalan sanoma ihmisuudelle. Apostoli Paavali kirjoittaa: »Minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista, enkä minä ole sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut».

Mitä evankeliumi sisältää? Raamattu käyttää siitä useita eri sanoja. Siellä puhutaan lunastuksesta, sovituksista, pahan teon poistamisesta, vanhurskauttamisesta jne. Mutta mitä sanaa käytettäneenkin, aina se tarkoittaa Jumalan valmistamaa pelastusta, joka Kristuksessa on kohdannut koko maailmaa. Kristuksen teko on täydellinen. Lunastus on täytetty, sovitus on täytetty, vanhurskaus on täytetty.

Tämä sanoma on iloinen sanoma. Se on riemuviesti taivaasta maan onnettomille lapsille. Se on sanoma siitä, ettei syntisen ihmisen tarvitse mennä kadotukseen, vaan hän saa omistaa evankeliumin sanoman itseänsä tarkoittavana pelastuksen ja elämän tuojana. Evankeliumi on näet annettu kaikille. Se kuuluu myös nuorille. »Sillä niin on Jumala rakastanut maailmaa, että hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän». Sinä katsot syntejäsi, heikkoa uskoasi, kurjuuttasi, itseäsi. Evankeliumi kertoo: »Jumala on rakastanut maailmaa ... Kuka ikinä häneen uskoo, se ei hukku». Ei huku. Se pelastuu. Se menee taivaaseen Kristuksen veren tähden. Nuorikin.

Evankeliumi on iankaikkinen. Sen sisäl-

töä ei voi mikään aika eivätkä mitkään ihmiset muuttaa. Se on oleva aina sanoma Jeesuksen täytetystä työstä. Se on oleva aina veren sanoma. Se on sanoma, joka aina tarkoittaa koko maailmaa, sen kaikkia ihmisiä. Sitä ei voida nykyaikaistaa.

Evankeliumi on ollut ja tulee aina olemaan loukkaus ihmisjärjelle. Siksi ihmisjärki on aina noussut ja nousee evankeliumia vastaan. Sitä on vainottu, sitä on pilkattu, sitä on koetettu väärentää. Mutta evankeliumi elää. Se on Jumalan voima. Sen mukana on synteimme tähden kuollut ja vanhurskauttamisemme tähden ylösnoussut, elävä Vapahtaja. Siksi sitä ei voida milloinkaan tukahduttaa.

Lukemattomat vanhat ja nuoret siunaavat evankeliumia.

Iankaikkisen evankeliumin voimaa todistavat omalla tavallaan evankeliset kansanopistomme. Niitä on kohonnut toinen toisensa jälkeen ja kaikissa on runsaasti nuorta väkeä, joka kaipaa elämän sanaa. Näiden opistojen pystyttäminen on vaatinut paljon uhrauksia monilta, monilta, mutta nämä uhraukset on annettu ilomielin, sillä kysymys on ollut nuortemme tulevaisuudesta.

Nyt on Nurmeksen Seudun opistotalon vuoro. Se seisoo jo valkeana ja kauniina Jumalan ihanan luonnon keskellä. Mutta sillä on huolia, se on suuressa velassa. Ystävät! Opistokoti antaa lapsillemme kaikkein kalleimman: evankeliumin. Sen arvoa emme kykene millään mittaamaan. Emmekö me antaisi opistolle sen verran varoja, että se pääsisi painoistaan. Tämä kannattaa, jos mikään.

»Ei myöskään kansa autuas
Nyt saisi olla joutilas.
Oi, työhön käy,
Jonk' äärt' ei näy!
On kiire yltymässä
Nyt Herran vainiolla, työssä tärkeimmässä.
Siis sinne käy!»

Tunnuksemme on: evankeliumi nuorille!

Toivo Rapeli.

Martti Tenkanen.

Muistelmia vuosien takaa.

Siitä on vierähtänyt pian kymmenen vuotta, kun sain armon olla mukana hetkisen puuhaamassa evankelista opistoa Kainuun ja Pohjois-Karjalan rajamaille. Jos tämän lehden lukijoissa sattuu olemaan niitä, joita kiinnostaa Nurmeksen Seudun Ev. Kansanopiston vaatimaton hanke ja sen ensi askeleet, hänelle lienee iloa siitä vähästä, jonka tässä muistamastani kerron.

Siirryttyäni Etelä-Karjalasta työntekijäksi Pohjois-Karjalaan ihmettelin suuresti, kun sieltä saakka, monien satojen kilometrien takaa, syviltä saloilta, moni poika ja tyttö oli hakeutunut evankeliseen kansanopistoon, toiset Sairalaan, toiset Kauhajoen ja Karkun opistoon. Ihmettelin myöskin sitä, miten kirkas evankelinen

Kanttori KALLE TIAINEN.

Kansanopisto-herätykseni.

Eräänä aamuna soi puhelin, vastattiin: »Teille puhutaan Lipinlahdesta». Sain silloin pyynnön, kirjoittaa pieni pätkä Pirtin Viestiin yllämainitusta aiheesta.

En tiedä olenko mitään kansanopistoherätystä saanut. Mutta eräänä kesäaamuna poikkesin Antrean aseman rukoushuoneelle matkustaessani yöjunassa Kuhmosta Helsinkiin, anteeksi, Kuhmostahan ei toistaiseksi lähde juna, mutta nousin Nurmeksesta junaan ajettuani pyörällä tuon vaivaloisen alkumatkan.

Tiesin edellämämainitussa rukoushuoneessa pidettävän juhlaa. Juhlan loppuvaiheessa rov. M. Savelainen sanoi vakavat sanat tähän tapaan: »Nyt on tullut aika tehdä tosi evankelisen kansanopiston perustamisesta Etelä-Karjalaan, tai 'haudataan' koko asia». Asiahan oli ollut vireillä jo muutama vuoden. Alkoi jäsenmerkintä kannatusyhdistykseen ja olin siinä ensimmäisten joukossa. Sieluan poltti kysymys miten saada nuoria evankeliumin osallisuuteen, koska itse elin uskoon tuloni kevätaikaa.

Siitä se varsinaisesti alkoi. Ja sitten kun opisto myöhemmin alkoi, piti saada oppi-

uskonhenki oli vierinyt Turun liepeiltä aina Kuhmoon ja Sotkamoon ja niiden ylikin. Sain kohta havaita, että evankelisten riveissä Pohjois-Karjalassa ja Kainuussa ei ollut montakaan pappia: Pielisjärvellä rovasti K. J. Korpitie, Juuassa pastori Lauri Niiranen, siihen ne sitten supistuivatkin. Evankelisuus eli ja meni eteenpäin uskoviensa miesten ja naisten utteran toiminnan turvin. Sana utteruus lienee syytä tässä käsittää hyvin voimakkaasti. Pitihän eräskin emäntä ompeluseuraa vireillä n. 15 km:n säteellä, tehden matkat talvisin suksilla, kesän tullen jalkaisin. Evankelisen kirjallisuuden levittäminen ja hankkiminen vaati myöskin tavallista suurempaa uhrautuvaisuutta köyhän ja karun seudun asukasten keskuudessa.

Elämäni rikkaimpiin ja rakkaimpiin muistoihini liittyvätkin ensimmäiset matkani Pohjois-Karjalan ja Kainuun kansan pariin. Olin tuntevinani siellä monin paikoin samaa rakkautta evankeliumiin, joka Etelä-Karjalassa paloi niinä vuosina kirkkaana ja sai minunkin sydämeni lämpenemään.

Ensimmäisiin tavoitteisiin uudella työalallani kuului Pohjois-Karjalan ev. nuorisoliittopiirin perustaminen ja evankelisen kansanopiston hanke. Nämä tavoitteet tuntuivat mahdottomilta. Yleensä ajateltiin, että meitä on perin vähän ja me olemme

laita Kuhmosta Sairalan opistoon, samoin Kiteeltä, jonne olin muuttanut jo Sairalassa opistotyön päästessä alkamaan. Tätä harastustani on jatkunut tähän päivään asti ja taidan olla aivan parantumaton kansanopistotyön ystävä. Evank. kansanopiston kasvatustyön arvo kasvaa silmissäni vain iän mukana. Näen siinä koulumuodoista numero yhden.

Oma osuuteni Nurmeksen opiston pystyttämisessä johtuu ensi kädessä entisen seurakuntani Kuhmon nuorien ajattelemisesta. Mielestäni Kuhmo olisi tarvinnut oman opiston, mutta syrjäisen aseman takia se ei vielä ollut mahdollista. On kuitenkin hyvä tyytyä nyt niin lähellä olevaan Nurmeksen opistoon. Siksi toivon, että rakastatte sanoin ja teoin omaa opistoanne.

niin köyhiä ja hajallamme, että yrityksestä ei tule mitään. Opettaja F. V. Teräkin sanoi, kun pyysin häntä puhumaan piirimme ensimmäisiin juhliin: »Sinne tulee nähtävästi pari mummoa». Sinne tuli kuitenkin evankelistista kansaa kautta piirin aivan tulvimalla. Jumala pani kansan liikkeelle. Piirin juhlilla Kainuun ja Pohjois-Karjalan uskovat näkivät toisiaan, lämpenivät, innostuivat ja saivat uutta rohkeutta. Me työntekijätkin innostuimme.

Saarnaaja Aukusti Raninen alkaa puhua Nurmeksen uskoville isännille yhä ahkerammin opiston perustamisesta. Eräänä päivänä hän tulee luokseni ja ilmoittaa maanviljelijä Olli Kuittisen lahjoittaneen opistolle tontin. Sitten tulee ilmoitus, että eräs ystävä Turusta on lahjoittanut Pohjois-Karjalan evankelisen opiston perustamiseen 2.000 mk.

Mutta Raninen ja allekirjoittanut eivät pystyneet viemään asiaa alkua pitemmälle. »Remmiin» oli löydettävä viisaampia miehiä. Asiasta keskusteltiin, kirjoitettiin ja neuvoteltiin. Opettaja Terä ja kanttori Kalle Tiainen tulevat mukaan hankkeeseen. Maanviljelijät Eero Honkanen ja Juho Ahtonen innostuvat tietenkin asiaan samoin kuin pastori L. Niiranenkin ja saarnaaja Vilho Muttonen. Ja niin alkaa asiaa eteenpäin ajava joukko olla koossa. Asian puolesta rukoiltiin paljon.

Mutta kun opiston alkaminen sattui onnettomiin sotavuosiin, näytti tilanne v. 1940 hyvin synkältä, kun tämän kirjoittaja pääsi elokuussa takaisin sotahommista rakkaaseen työhönsä. Sota oli masentanut meidät karjalaiset ymmärrettävistä syistä. Kainuun ystävien koditkin olivat suurin piirten tuhkana. Kaikkialla minne menet, on sodan kauhujen jälkiä. Opiston alkaminen tällaisena aikana näytti mahdottomalta.

Kuitenkin kanttori Tiaisen tarmokkaitten toimenpiteitten ansiosta oli opistolle saatu edullisesti ostettua Haikolan tila Nurmeksen Lipinlahdelta. Tämä sijaitsi sopivammalla paikalla kuin Kuittisen lahjapalsta ja olihan sillä jonkinlaisia rakennuksiakin.

Niinpä johtokunta — allekirjoittaneellakin oli kunnia kuulua siihen — päätti kaikesta huolimatta alkaa opiston ja valitsi opistolle ensimmäiset opettajansa. Uuden sodan syttyminen vaikutti kuitenkin sen, että opisto oli aloitettava puutteellisin opetajavoimin ja hämmästyttävän alkeellisissa

huoneissa, vailla kirjaimellisesti kaikkea kalustoa.

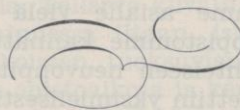
Ennen alkajaispäivää sain osaltani olla mukana tekemässä valmistuksia: kyhäämässä pakkilaatikoista kirjahyllyjä. Alkajaisjuhlan jälkeen Saramolla kiertäessäni sain ystäviltä ensimmäiset pyyheliinat opistolle, kaiken kaikkiaan 13 kappaletta.

Helmikuussa 1941 jouduin jo kertausharjoituksiin ja sitten kohta toiseen sotaan. Muistelmaakin ovat siitä syystä varsin vaatimattomat. Mutta se ilo, jonka tämän opiston ensimmäiset opettajat ja oppilaat tuottivat minulle sairastuttuani seuraavana vuonna yleiseen myrkytykseen, muistaen minua rukouksin, kirjein ja lahjoinkin, oli mieltä liikuttava. Kiitos Teille ystävät!

Teillä, Kainuun ja Pohjois-Karjalan kansalla, on nyt oma evankelinen opistonne. Mitä se merkitsee? Se riippuu suurelta osalta siitä, miten tämän opiston työn puolesta jaksetaan jatkuvasti rukoilla. Meillä on kumminkin syytä uskoa, että sen puolesta rukoillaan. Onhan opiston pystyttäminen sikäläisissä oloissa vaatinut ystäviltä ja opettajilta suurta uhrautuvaisuutta, uutteruutta ja ponnistusta. Eikö ole niin, että se joka työllä ja tuskalla hankitaan, pidetään kalliina ja arvokkaana. Opistot, joiden työn pyhittää rukous ja Jumalan sana, ovat maalle siunaukseksi.

»Elämä on taistelua». Kun Te, ystävät siellä pohjoisessa, kokoonnutte yhteiseen juhlaanne, uuden opiston vihkiäisjuhlaan, tulkoon Teille sellainen tunne ja varmuus, että Jumala on mukana taistelussanne. Hän auttaa kaikkia, jotka häneen turvaavat.

Tulkoon teille luja varmuus siitä, että samoin kuin rakas opistokotinne on nousut vähäisestä alusta ja kasvanut vuosi vuodelta, samoin on Herra, Lunastajamme, joka meidät on verellään itselleen ostanut, saattava voimaan valtakuntansa ja hallituksensa, jossa ei ole enää tuskaa, ei pimeää yötä, ei yhtään yksinäistä hetkeä, ei yhtään orvon ja hyljätyn kyyneltä. Luo-kaamme katseemme aina siihen päivään. Siinä on voimamme, rauhamme ja ilomme. Herra itse on meidän vanhurskaudemme, ja ilo hänessä väkevyttemme.

Johtokunnan puheenjohtaja maanviljelijä Juho Ikonen:

Jos huonetta ei rakenna. . . .

Nurmeksen seudun ev. Kansanopisto on toiminut erittäin vaikeissa oloissa, siitä olemme varmasti yksimielisiä kaikki: opistomme oppilaina olleet samoin kuin opiston ystävät. Ainoa täydellisyys on ollut ympärillä levittäytyvä kaunis luonto, joka on aivan verraton ajatellen Lipinlahden välikyvää pintaa ja vierellä kohoavaa Kohtavaaraa, jolta avautuu valtava näköala laajalle alalle Pielistä. Joka osaa eläytyä tähän luonnonkauneuteen, varsinkin näin kesän ollessa kauneimmillaan, unohtaa mielellään kaikki tämän elämän varjopuolet.

Viime vuoden keväällä tuli kuitenkin opiston historiassa yllättävä käänne. Silloin opistollamme vierailut pastori Ahti Auranen toi sellaisen viestin, että opistomme olisi tilaisuudessa saamaan Amerikan ystävienme Suomen kirkkohallitukselle lahjoittamista varoista 5 milj. markan suuruisen avustuksen uuden opistorakennuksen rakentamiseen, jos mahdollisimman pian voisimme esittää hyväksyttävät piirustukset sekä suunnitelmat rahoituksesta ynnä muusta asiaankuuluvasta.

Seuraavana päivänä hälytimmekin johtokunnan koolle. Tunsimme tultuamme kokoon jonkinlaista arkuutta näin suuruusuntaisen asian ollessa esillä. Ennenkuin aloitimme kokouksemme, veisasimme virren: »Jos huonetta ei rakenna Jumala auttajamme». Tämä virsi säkeistö säkeistöltä rohkaisi meitä ja poisti tuntemamme arkuuden. Kävimme sitten pohtimaan opistomme elämälle tärkeintä asiaa. Siinä sai jokainen esittää tuntemansa, asiaan vaikuttavat varjo- ja valopuolet. Kaikesta huolimatta lopulla pääsimme yksimieliseen ratkaisuun käydä kiireellä toimimaan niin, että saisimme asiat hyväksyttävään kuntoon. Ihme kyllä siinä onnistuimme niin, että seuraavan kerran pastori Auranen käydessään ja suunnitelmiamme kyselyään lopuksi sanoi: »Tämä asia kyllä rullaa». Niin oli 5 miljoonan lahja selvä.

Saadaksemme asialle vielä varmuutta kutsuimme opistomme kannatusyhdistyksen koolle yhteiseen neuvonpitoon. Kokouksessa päätettiin yksimielisesti ottaa lahjoitus kiitollisuudella vastaan ja hyväksyt-

tiin kaikki johtokunnan laatimat suunnitelmat.

Vaikeudet olivat tällöin vasta alussa. Mutta nyt voimme iloksemme todeta, että meille asetetut vaikeudet olemme tähän asti voittaneet emme omin voimin, vaan todella Herra itse, pääarkkitehtina, on ollut mukana. Nyt olemmekin rakennusvaiheessa niin pitkällä, että toivon mukaan voimme hyvissä ajoin seuraavan kurssin oppilaat ottaa vastaan uudessa opistokodissa.

Samalla voin lausua yhteisen ilomme siitä, että olemme saaneet jatkuvasti uusia ystäviä mukaan yrityksemme saattamiseksi lopulliseen päätökseen. Kuka on tullut lahjoituksin, kuka takauksin, rukouksin tai rohkaisun sanoin. Erikoista rohkaisua olemme saaneet kouluneuvos Yrjö Länsiluodolta ja piispa Eino Sormuselta, jotka ovat ystävinä seuraamassa kiinteästi vaikeuksiamme. Heidän vierailunsa ovat aina rohkaisseet meitä ja muodostuneet aivan erikoisiksi juhlatilaisuuksiksi opistomme elämässä.

Siinä vakaassa uskossa jatkamme työtämme, ettei ystävämme väsy, vaan saamme lopuksi laulaa yhdessä työmme päätteeksi:

»Oi Herra suuri turvissas
Myös olkoon meidän kansa.
Se etsiköön sun armoas
Kaikissa vaiheissansa.
Jos sulta vaan on siunaus,
Ei estää voi sen heikkous,
Se työsi tehdä voipi».

Kevättalvella otettu kuva opistorakennuksesta.

Mennyttä aikaa muistelen . . .

Opiston ensimmäinen käsityönopettaja kertoo:

Vielä kaikuu korvissani koulussamme voimakkailla lastenäänillä laulettuun kevätvirren säe: »Jo joutui armas aika ja suvi suloinen». Nyt on valoisa kevät. Silloin oli talven pimein ja kylmin aika, kun Nurmeksen evankel. kansanopisto aloitti toimintansa tammikuussa 1942.

Tuosta ajasta on selvimmin mielessäni tuloni opistoon. Tammikuun alkupäivinä sain sähkösanoman, jossa ilmoitettiin, että olen valittu Nurmeksen opiston käsityönopettajaksi. Tarkempaa osoitetta ei ollut, mutta lähdin heti matkaan ja saavuin Nurmeksen asemalle. Siellä tiedustelin, missä täällä uusi kansanopisto on? Aluksi kukaan ei tiennyt, mutta vihdoin osuin sellaisen ihmisen kohdalle, joka tiesi, että Kohtavaaraanhan sellainen on perustettu. Nyt aloin uudelleen kysellä, missä se on ja miten sinne pääsee? Näiden neuvojen perusteella astuin etelään menevään junaan ja hetken päästä seisoin Kohtavaaran pysäkillä, jossa olikin kaksi opiston tyttöä postinhaussa ja heidän mukanaan lähdin astelemaan opistolle. Jo pysäkillä huomasin, että siellä oli öljyvalo ja pahaa aavistaen lähestyin opistoa. Pian alkoikin pieni valotuikko näkyä hämärän läpi ja olimme kohta puolihämärässä pirtissä. Ajattelin, miten näin pimeässä voi tehdä käsitöitä, mutta samalla lohduttauduin, sillä päreen valossahan meidän esiäitimmekin ovat lankansa kehränneet ja kauniit kankaansa ja ryijynsä kutoneet. Pirtissä oli johtajatar toivottamassa tervetulleeksi ja samalla näin toisetkin oppilaat ja talousopettajan. Muita opettajia ei toistaiseksi ollutkaan.

Ensimmäisenä iltana napisin mielessäni, miksi Jumala johdatti minut tällaiseen korpipaikkaan. Mutta Hänen johdatuksensa on ihmeellistä. Ihanteellisempaa opiston paikkaa en ole vielä tavannut. Ja minullekin Kohtavaarassa olo oli parhainta aikaa elämässäni, niinkuin varmaankin monelle tytölle ja pojalle.

Käsityön teosta ei ensimmäisenä lukukautena voi paljon puhua, kun ei ollut työtarpeita. Oppilaat olivat suurelta osalta siirtolaistyttyjä, joten he eivät kotoaan-

kaan saaneet mitään työaineita. Myös pimeys haittasi, kun saimme öljyä niukasti, eikä ollut kyliksi lamppuja.

Alku oli kaikin puolin vaatimatonta, mutta opiston työ oli kuitenkin pantu alkuun. Näiden vuosien aikana on opisto laajentunut laajentumistaan ja voi vain yhtyä virteen:

»Kiitos nyt Herran! Hän siunaten töitämme johtaa Antaen armonsa auringon päällemme hohtaa. Muistakaa vaan, nyt hänen rakkauttaan meitäkin, lapsiaan kohtaan».

Lea Peltonen.

Eräs ilta Kannokkolassa.

Kirj. Eevi.

»Kohtavaaran Kaiku» on säilyttänyt muiston niiltä ajoilta, jolloin puolet tytöistä asui 2 km:n päässä olevassa Kannokkolassa. Muistelman on kurssilta 1942—43.

Muistuu mieleeni eräs ilta Kannokkolassa ennen joulua, juuri silloin, kun seuraavana päivänä pääsimme joululomalle. Se ilta on painunut lähtemättömästi jokaisen mukana olleen mieleen.

Saimme Siirin ja Martan päärakennuksesta vieraiksemme sinä iltana. Kajautettuamme tervetuliaislaulun toivotimme vieraillemme viihtyisää iltaa keskuudessamme. Monenlaisia kohteliaisuuksia lausuttiin puolin ja toisin sekä pirtissä että kamarissa. Kaikkien juhlallisuuksien jälkeen saatoimme vieraat korvikepöytään, jota koristivat kukot ja kakut.

Siinäpä alkoi heti vilkas keskustelu. Aiheita ei tarvinnut etsiä, niitä pulpahteli jokaiselta itsestään.

Aloimme puhua ensin vierailuista toistemme kodeissa opiston päätyttyä. Jokainen sai sitten kertoa, mitä aikoo sitten vierailleen järjestää.

Eeva ja Tellervo aikoivat käyttää Ronkelin vaaralla. Tellervo kuvaili, miten kevätpäivän painuessa iltaan, istumme kukinoista valkoisten, tuoksuviene tuomien alla, muistellen opistoajoja ja kertoillen tapahtumia omasta elämästämme. Sitten kuu-

laana iltana, käen kukahdellessa ja lehmi-savujen noustessa, aikoi Eeva viedä meidät kauniiseen aittaansa nukkumaan, syötyämme ensin tuoretta rieskaa, voita ja ihanaa kokkelipiimää.

Bertta aikoi viedä meidät Neitivirran sillalle ja korkeille rantakiville onkimaan ahvenia. Aurinko laskisi juuri Petäjävaaran taa kullaten viime säteillään laineita saat- taen ne välkehtimään kuin satujen kulta- sillan. Kylläpä kala söisi onkea silloin. Joku varomaton soutaja karkoittaisi kalat het- keksi, mutta pian ne jälleen palaisivat ja kalakorimme täytyisi täyttymistään. — Kävisimme myös Valtimon kauniissa kir- kossa.

Saramon tytöt lupasivat järjestää illan- vieton, jossa vieraittenkin olisi suoritettava ohjelmaa. Yöllä menisimme Saramon jär- velle soutelemaan ja laulamaan satakielen kanssa kilpaa.

Irja aikoi viedä meidät kuuntelemaan Pa- milon kosken pauhinaa ja sieltä palattuam- me aterioitsisimme tummassa, hiljaisessa tuvassa pitkän pöydän ympärillä. Sitten painuisimme vilpoisaan aittaan, jossa nuk- kuisimme leveässä sisarvuoteessa.

Eevi pyysi tulemaan lauantai-iltana. Sau- nan jälkeen lähtisimme Vuokatille katso- maan auringon laskun ihmeellistä hohdetta Nuasjärveen. Siellä suurilla kallioilla laule- lisimme ylistystä Jumalalle, verestäen en- tisiä muistojamme.

Näin haaveilimme silloin, saa nähdä to- teutuvatko nämä suunnitelmamme kos- kaan.

Tämän keskustelun jälkeen päätimme sanoa toisillemme kaikki viat, joita huo- maamme toisissamme. Suuttua ei saanut kukaan, vaikka mitä kuulisi. Järjestyksessä jokainen antoi lausuntonsa, ja monia vi- koja, joita ei ehkä asianomainen tiennyt- kään itsessään olevan, tuli ilmi. Yhdessä sit- ten pohdittiin, kuinka olisi mahdollista niistä vapautua. Jokainen kertoi myös it- sestään sellaisia vikoja, joita toiset eivät ehkä olleet huomanneetkaan. Puhuimme myös uskonasioista, kerroimme vapaasti kaikista ristiriidoista, joita sielussamme oli ja yhdessä koetimme selvittää niitä. Jokai- nen puhui aivan kuin jonkin sisäisen voi- man pakottamana. Ilta kului aivan huo- maamatta. Liian pian oli käytävä nukkua- maan, keskustelu tuntui jäävän aivan kes- keneräiseksi.

Tunsimme kuitenkin, miten ihana tämä ilta oli ollut, vertasimme sitä aivan joulu- juhlan ihanuuteen.

Toveriliittolaisille.

Oi, muistatko päiviä onnekkaita,
joit' vietimme suojissa Haikolan?
Oi, muistatko hetkiä riemukkaita,
joit' korvaa ei ilo tään maailman?

Oi, muistatko neuvoja, joita siellä
niin runsaasti meille myös annettiin?
Ne tähtinä loistavat elon tiellä,
kun kuljemme taivaiseen Kaananiin.

Oi, muistatko ääressä pitkän pöydän
kun riemuitten kiitimme Karitsaa
ja sanasta näimme myös, että meidän
on suloista palvella Jumalaa?

Me tunsimme, mitenkä mielet silloin
ain hartaus täytti niin kokonaan.
Me laulaen istuimme myöhään illoin.
Ei hetket ne unohdu milloinkaan.

Oi, ihana talvi, min saimme siellä
me yhdessä viettää! Näin huudahtaa
meist' jokainen oppilas. Yhä vielä
ain mielemme sinne nyt halajaa.

Ei maailman riemu voi meitä viehtää,
sen tunsimme selvästi useinkin,
ja ihanaa oli myös silloin tietää:
me olemme matkalla kotihin.

»Purri.»

Monia unohtumattomia iltoja olemme opistollamme saaneet viettää jälkeekin päin, mutta tämän illan muisto saa aina mielen lämpenemään erikoisesti. Se lujitti toveruuttamme, se yhdisti ja lähensi meitä. Meillähän onkin niin paljon yhteistä, sa- moja vaikeuksia, samoja riemuja, samoja harrastuksia, sama opistokoti, ja ennen- kaikkea sama Vapahtaja, Jeesus Kristus.

Lentopostia . . . .

Opistolla on usein kiirettä, sen tietää meistä jokainen. Koko opisto-aika on lyhyt, ja siihen tahdottaisiin sisällyttää mahdollisimman paljon, sillä eipä useimmilla ole tilaisuutta enää myöhemmin opiskeluun ja valmentautumiseen elämää varten, sillä tavalla kuin opistotalvena. Tänä aikana pitäisi ehtiä oppia niin monenlaista. On kuin olisi pakko kysellä lisää aikaa, mutta nukkumiseen varattuja tunteja ei toki voida käyttää muuhun, ja siihen tosiasiaan on pyritty mukautumaan.

Viime kurssimme on lisäksi tehnyt silloin tällöin ylittöitä, joskus aamuvarhaisesta, joskus muulloin. On rakennettu mekin puolestamme uutta opistorakennusta: on kannettu puruja monet kymmenet autokuormat. Ja se on käynyt liioittelematta kiitettävällä innolla ja myös nopeasti. Koko rakennusvaihe on antanut monenlaista kiirettä ja touhua, senhän arvaa . . .

Minkä muutoksen opisto- aika on minussa saanut.

Olin täydellisesti maailman lapsi, tullessani opistoon. Ajattelin silloin, ettei minua voi mikään kääntää pois maailmasta, tunsin kovin paatuneeksi itseni. Mutta luottamukseni tähän ajatukseen alkoi horjua heti joululoman jälkeen. Kaikki menneet tapahtumat tulivat sieluni silmien eteen ja kauhistuen huomasin, kuinka suuri syntinen minä olen. Mutta mikä kauheinta, mitään ulospääsyä ei synneistäni tuntunut löytyvän. »Sillä yötä päivää oli Sinun kätesi raskaana minun päälläni.» Ps. 32:4. Se riisti yön unet ja päivällä oli niin kummantuntuista, etteivät ajatukseni tahtoneet kiintyä mihinkään opetustunnilla.

Kun toveripäivät alkoivat lähestyä, rauhani oli kokonaan mennyt. Kauhuissani ajattelin, kuinkahan minä tällaisena raskasta syntitaakkaa kantavana voin lähestyä Herran pöytää, joka toveripäivien yhteyteen järjestetään. Lopulta, aivan viime hetkellä, mieleni murtui ja käännyn Jumalan puoleen, pyytäen armoa ja anteeksiantamusta. »Pese minut puhtaaksi rikoksistani, puhdista minut synneistäni, sillä minä tunnen rikokseni ja minun syntini on aina minun edessäni. Ja Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on pahaa Sinun silmissäsi.» Ps. 51: 4—6.

Mutta kiirettä tuli silloinkin, kun tämä touhu täytyi joksikin ajaksi jättää. Niin on nyt tapahtunut. Kirjoitan tätä kirjettä tosiaan n. 2.300 km päässä opistolta.

— Viime talven opistolaiset muistavat sydämellisen ja hauskan kaukaisen vieraamme tri Fritz Wartenweilerin. Olen nyt hänen opistossaan, joten parhaat terveiset sinne kotoiseen elämääne täältä kaukaa. Ajattelen, että mielellänne luette Pirtin Viestistä jotain vaihtelusta tai havainnoista täältä matkalta. Siispä alotan.

Tri Fritz Wartenweilerin johtama Herzbergin kansanopisto (Volkbildungsheim - kansansivistyskoti).

Palaan vielä lähtöhetkeen. Monenlaista olisi pitänyt vielä ennättää järjestellä, kysellä ja samalla itsekin varustautua, mutta aika ei odottanut, ei pysähtynyt ja lopulta oli vain yksinkertaisesti lähdettävä, hyvästeltävä rakkaat omaiset ja opiston väki. Kun kaikki siten oli ohi ja juna kuljetti matkalle lähtenyt etelään, tuli mieleeni ajatus, liekö silloin samanlainen kiire, kun on lähdettävä tästä elämästä iankaikkisuuteen. Me tiedämme kyllä jo nyt, että se matka on edessä.

Ja ihmeekseni Sinä annoit anteeksi syntini ja lupasit unohtaa ne kokonaan. Silloin ihmeellinen rauha täytti sydämeni, kun sai kaiken syntikuormansa antaa Jeesuksen helmaan. Hänen, joka on sovittanut kaikki maailman synnit ristillä riippuessaan.

Tällaisen perinpohjaisen muutoksen opisto-aika on minussa saanut. Olen nyt Jumalan lapsi.

»Yks' rauhan vain tuo tuntohon:
Vain syntein anteeks' antamus.
Vain yksi riemun lähde on:
Vain syntein anteeks' antamus.
Oi kuinka mieltä virvoittaa,
kun siitä nytkin juoda saa.

E. T.

Pyyntö.

**Yhtä pyydän, Herra: olla lähellä!
Kaikki ottaa aina isänekädestäs!**

**Vaikka joskus tieni korpeen kulkeekin,
tiedän, Herra, siellä olet Sinäkin.**

**Vaikka tummu taivas, pilviin peittyen,
tiedän, että kerran kirkastat myös sen.**

**Vaikka ohdakkeinen, kaita onkin tie.
Luokses, Herra, kerran kuitenkin se vie.**

Aira Kuosa.

ja lähestymässä joka päivä, mutta onko silloinkin paljon asioita, joita meidän pitäisi koettaa hoitaa — kenties aikaisemmin unohtuneita, keskeneräisiä, mutta silti meille ratkaisevan tärkeitä. Lähtökiireessä on vaikea saada monasti asioita kuntoon, vaikka onkin erinomaisia välineitä käytettävissä. Ei saakaan puhelua haluttuun paikkaan, taikka ei olekaan sillä hetkellä ketään siellä vastassa. Ja niin asian täytyy jäädä. Junasta voit vielä lähettää kirjeen jollekin toiselle, mutta se kirje ei ehdi Sinun itsesi edelle omaan määränpäähäsi. Mutta luuletko iäisyiden matkalta lähettäväsi kenellekään tänne jäävälle sovittavan tai anteeksi pyytävän sanan? Jumalan eteen ei ehdi katuva rukouksesi enää edelläsi, kun Hän on Sinut kutsunut tästä ajasta. Siispä Jeesuksen sanat: »Olkaa valmiit! Ette tiedä, milloin Herranne tulee!», on vakava ja todesta otettava.

Kiirettä riitti vielä siihen asti, kun laiva irtautui rannasta — silloin se loppui! Ja jälleen muistui mieleen se yhtäläisyys, mikä tällä on ihmiselämän kanssa. Kiire loppuu, mutta — oletko oikeassa laivassa. Valinta on tehty aikaisemmin; nyt et enää voi vaikuttaa oman matkasi suuntaan! Millaiset näköalat avautuvat eteesi? Jne.

Turun ranta jäi taakse. Oli hauskaa nähdä kauniin saariston avautuvan väylän molemin puolin. Toisiakin laivoja oli tulossa. Aurojen suulta saaristoon, mutta ne jäivät vähitellen taakse. Saaristolaisia palasi myöskin moottoriveneillään kaupungista jokea pitkin aivankuin ajoneuvoja konsanaan maantiellä tai kadulla; joku ajeli päinvastaiseenkin suuntaan. Yhä avarampia vesiä yhä kallioisempia ja puuttomampia luotoja. Pilvinen päivä hämärtyy yötä kohti, tuuli tyyntyy, mutta silti laivankannella on koleaa. Yöllä

vilkkuvat majakkojen valot joskus hyvinkin kaukaa. Marianhaminan rantaan poiketaan puolen yön jälkeen ja sitten jatketaan taas. Nukutaankin vähän. Aikaisin aamulla ehditään Tukholman väylälle, joka on oikeastaan kauas naapurimaan pääkaupungin ohikin ulottuva vuono. Kaunista kieltämättä siellä on, mutta ei enää samoja heleitä kevään värejä kuin Pohj. Karjalassa. Muutama tunti vielä ja ollaan Tukholman rannassa.

Kaupunki on liputettu. Sen aihe selviää pian, kun päästään maihin. Siellä vietetään äitienpäivää. On ensimmäinen helluntaipäivä. Ajattemme mennä suomalaiseen kirkkoon, mutta kun siellä onkin ruotsinkielinen jumalanpalvelus, menemme vielä vähän matkaa Suurkirkkoon, joka on todella juhllinen alttareineen, korkeine kynttilöineen. Olemme hyvissä ajoin sisällä, mutta ajoissa näytävät ehtivän myöskin tukholmalaiset. Ei ole kiirettä kenellekään — ei sittenkään, vaikka jumalanpalvelus on lopussa. Urkuri soittaa vielä juhllallisen urkukappaleen. Mahtaakoahan nyt seurata jokin vihkiminen tms? Mutta mitään sen enempää ei tapahdu. Urut vaikevat ja ihmiset lähtevät — tukholmalaisilla näyttää olevan aikaa olla kirkossa loppuun asti. Sitä sai suomalainen ihmetellä! — Illalla vielä lyhyt iltakirkko kauniissa Kustaa Aadolfin kirkossa. Ja sitten onkin kiirehdyttävä asemalle ja pikajunaan, joka näyttää menevän jopa Pariisiin ja Roomaan.

Matkanteko käy nopeaan, mutta pitkälle onkin ehdittävä. Yö on jo pimentynyt. Pohjolan valkea yö on jäänyt taakse, kauas. Aamulla tullaan Malmön rantaan, kuljetaan tullin läpi lautalle, joka on melko suuri laiva, korkea ja kantava. Tavara- ja postivaunuja sekä makuuvaunutkin on kuljetettu lauttaan. Kolmet kiskot siinä on rinnan niitä varten. N. 30 m on salmea Tanskan pääkaupungin rantaan. Aikaa ei ole kuin vajaa tunti, mutta kohtaamme siellä erään suomalaisen ystävän, joka on tullut meitä tapaamaan asemalle ja hän opastaa meitä hieman kaupungin keskustassa. Junan lähtöaika on taas käsillä; matka jatkuu hyvää vauhtia Tanskan ensimmäisen saaren halki. Toisella puolella viedään meidän vaunumme suoraan lautalle ja hieman edellistä pitempi merimatka alkaa Itämeri rannattomana toisella puolellamme.

Päivä kallistuu taas iltaan. Hieman yksi-toikkoinen Tanskan tasanko jää pian taakse, saavutaan Saksan rajalle. Maasto muuttuu kumpuilevammaksi, jos on tasaistakin, mutta sodan jälki näkyy yhä asukkaiden olemuksessa — ei oikeastaan ulkoasusta ollenkaan, mutta sitä enemmän kasvoista ja varsinkin puheista. Ilta on jo vaihtunut pimeään, kun saavutaan Hampuriin. Kaupunki on laaja ja kirkkaasti valaistu, mutta surullisen näköinen sodan runtelemine rauniotaloineen, joita on paljon ja joita toisia osittain koetetaan asuakin, mutta monet kiinnittävät valaistussa kaupungissa huomiota pimeinä »aavetaloina».

Matka jatkuu taas. Junassa on tungosta. Pitkämatkainen koettaa torkahtaa, eikä se oikein vaikeaa enää olekaan. Aamun valjetessa

ovat maisemat vaihtuneet kokonaan ja vaihtuvat yhä enemmän: Frankfurt am Main, Mannheim, Karlsruhe, Freiburg, Mühlhausen, raunioita yhä, joskin vähemmän. Yhä korkeammalle kohoavia lehtimetsäisiä rinteitä. Ihmisiä pelloilla, heinänteko parhaillaan, lehämä vetojuhtana, tai härkäpari, jossain hevonen ja härkä yhdessä niittokoneen edessä. Tullaan vihdoin Reinin rannalle, missä näkyy vielä Siegfriedlinjan tuhottuja jäännöksiä, ja sitten ollaan Baselissa aikataulun mukaan. Siellä vietämme vuorokauden erilaisissa perheissä vierailen ja kaupunkiin tutustuen.

Mutta vielä on matkaa jäljellä varsinaiseen määränpäähän, tosin vain vähän enää junalla ja postiautolla. Kaikkein lämpimin taival on kuitenkin viimeinen, ei tosin pitkä, mutta kyllä aika jyrkkä ja sitten ollaankin perillä Herzbergissä — opistossa, josta olemme paljon kuulleet, ja joka sen vuoksi on erittäin mielenkiintoinen nähdä — Sveitsin kansanopistossa. — — —

— On jälleen sunnuntai; lähdemme kirkkoon, joka on melko lähellä ja kuitenkin vaihalloisen matkan päässä, syvällä laaksossa. Polku vie metsän halki. Oikein jalat herpaantuvat jyrkällä rinteellä. Tulfaan vihdoin kylään, jonka pienen evank.-reformoidun kirkon kellot kutsuvat kansaa jumalanpalvelukseen. Kirkkopiha on aivan täyteen haudattu, hautakivet toistensa vieressä. Astumme sisään pääovesta. Siellä vastapäätä on kuori, jota ei uudemmissa kirkoissa kuulema aina olekaan. Mutta kuorissa ei ole mitään alttaria; kaksi nuorta poikaa sieltä soittaa kirkonkelloja, joiden köydet tornista ulottuvat kuoriin. Kirkko on karun yksinkertainen. Ei ole kattokruunuja tms. ainoana koristuksena ikkunamaalaukset. Niissäkin vain kuorissa kuva-aiheita, keskellä ylösnousemusaiheinen ja kahdenpuolen kirkonperustajien vaakunat. Kirkossa istutaan ainakin tällä kertaa tarkoin naiset vasemmalla ja miehet oikealla puolella. Saarnatuolikin on oikealla. — Kellot soivat yhä, mutta vaikenivat heti kun pappi astuu kirkkoon. Parvelta alkaa samassa urkuharmoonin soitto. Pappi kävelee suoraan saarnatuoliin — sakaristoa ei ole — hänen kansallispukuisen rouvansa jäädessä penkkiin naisten puolelle. Aluksi pappi lukee luvun Apostolienteoista, mitä seurakunta kuuntelee istuen, ja esittää veisattavaksi virren, jonka numero on nähtävissä numerotaululla, lukien itse aluksi ensimmäisen säkeistön. Virren ajaksi pappikin isuutuu saarnatuolissa olevalle jakkaralle. — Sitten seuraa rukous päättyen Isämeidän rukoukseen, jolloin seurakunta seisoo ja sen jälkeen vielä muutama jae tekstiksi ja saarna alkaa. Sen päätyttyä luetaan lyhyt rukous ja veisataan virsi. Virttä seuraa lyhyt kehoitus uhrilahjan antamiseen ja esirukouksiin sekä Herran siunaus. Heti tämän jälkeen harmoonin soiton alkaessa samat pojat rientävät kuoriin soittamaan kirkonkelloja, kirkonvartija avaamaan ovia ja ihmiset lähtevät. Koko jumalanpalvelus kesti vajaan tunnin. Poissa on melle tuntu alttaripalvelus eikä uskontunnustustakaan luettu. Reformoitu kirkko tahtoo olla pelkästään sanan kirkko, siten että saarna muodostaa

melkein koko jumalanpalveluksen. Mutta vieras saa sen vaikutelman, kuin olisi kiire jonnekin. — — —

Lumipeitteiset alppien huiput näkyvät nyt kaukana korkealla pilvien alla — harvinaista täällä opistolla, sillä ne ovat sentään yli 100 km:n päässä ja ilma autereista — mutta ajatukset kulkevat toiseen suuntaan, Kohtavaaran juurelle. Siellä jatkuu rakennustyö, siellä uurastetaan kasvitarhassa, pirtissä ja kutomossa. Opiston ystävät! Tiedätte varmaan, että nyt ponnistellaan uuden opistorakennuksen kuntoon saattamiseksi sekä rakennuksella, jonka ympäriltä telineet jo kaadettiin, että käsityösuojissa, että saataisiin opistomme sisustettua niin paljon kuin mahdollista uutta työkautta vastaanottamaan. Nyt tarvitaan kaikkea mahdollista apua, rakkautta ja uhrauksia. Koetetaan nyt kaikki tehdä jotain. Rakkaus osoittaa mahdollisuutemme!

Jäädään Taivaallisen Isän haltuun opistotunnuksin:

Toivo Salomaa.

Hetki Luther-Kirkossa.

Näin juuri ennen opinto- ja juhlamatkaamme saakoon tässä sijansa eräs muisto toisen kurssin pääsiäisen aikaan tekemältä matkalta pääkaupunkiin.

Opistomme viettäessä retkellä ollen pääsiäistä Helsingissä, on siitä juhla-ajasta jäänyt kohokohtana yksi juhla mieleen. Se juhla oli kiiristorstai-iltana pyhän ehtoollisen yhteinen vietto.

»Me lapset Kainuun, Karjalan» olimme vasta päivällä saapuneet Helsinkiin. Suuren maailman kohu oli ympäröinyt meidät, Haikolan hiljaisen tuvan asukkaat, ja siihen kokuun hukuimme kuin pisara mereen. Ihmetellen katselimme kaikkia kaupungin kummallisuuksia, ja väkisinkin tunsimme itsemme kovin orvoiksi. Tuntui kuin Jumalakin olisi tullut kaukaisemmaksi.

Illan tullen suuntasimme askeleemme Luther-kirkkoon. Kirkko oli kaunis ja valoisa ja vastaamme tulvivat mahtavat virren sävelet. Unohtui kaupungin häly ja ihana rauha laskeutui ylitsemme. Tunsimme, että täälläkin asui Jumala ja täällä asui myöskin sellaisia ihmisiä, jotka Häntä raskastivat.

Veikko-setä piti rippisaarnan ja johtajamme sekä pastori Mäkinen suorittivat alttaripalveluksen.

Polvistuessamme alttarin edessä tunsimme todella pyhän hetken olevan käsillä. Me kaikki yhdessä, opettajat ja oppilaat, saimme nauttia siunatun aterian. Opettajiamme olivat sen jakajatkin. Ihmeellinen rauha ja onni valtasi mielet. Tunsimme, että Kristuksen ruumis ja veri oli todellakin minun edestäni annettu, minun, joka synneilläni joka päivä vastustan Jumalan tahtoa. Meissä voimistui halu päästä kerran kaikki yhdessä nauttimaan suurta ehtoollista taivaan kodissa, missä synti ei sijaa saa.

Kuin aavistaen ajatuksemme, lausui johtajamme alttarilta kuin muistoksi meille: »Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa ja ellei niin olisi, niin minä menisin valmistamaan teille sijaa.»

Tämä ehtoollisen vietto säilyy muistoissa läpi elämämme. Olkoon se myöskin jokaiselle kehoituksena pyrkimään entistä ahkerammin taivaista päämäärää kohti.

»Purri»

Ihmeellistä on olla Jumalan lapsi!

Sun luokses, Isä, aina tulla saan
mun omaa kehnouttain kertomaan.
Jos toiset langettavat tuomion,
Sun luonas armo, anteeksanto on.

Mä usein arkailen ja vapisen,
kun Sinuun, Isä, täysin luota en
ja käten jos on kädestäsi pois
niin tuntuu, kuin ei turvaa missään ois.

En tuota ymmärtää voi ollenkaan,
kun lapses sittenkin mä olla saan,
vaikk' aina uudellensa lankean
ja hetkittäin Sun aivan unhotan.

Myös tätä ihmettelen ainiaan,
kun alusta saan käydä alkamaan
vaikk' takana on sillat poltetut,
edessä kaikki polut tukitut.

Niin paljon, paljon ihmetellä saan,
kun olen lapsi taivaan Jumalan!
Mä sitten vasta kaiken käsitan,
kun uuteen päivään kerran heräjän.

Eevi Kuvaja.

Minun armossani on Sinulle kyllin.

Meillä on jokaisella omat vaikeat asiamme, joitten kanssa saamme kamppailla päivästä toiseen. Toisinaan ne tuntuvat ylivoimaisilta. Ehkä Sinä toveriliittolainen parhaillaan vaellat ahdistuksen vallassa. Olet toivoton ja nääntynyt, et näe mitään ulospääsyä. Mikä lienee syysi, oma pistimesi Sinulla on, kohta, johon aina koskee. Kenties se on sairaus, jokin kotielämän kärsimys tai muu sellainen. Näinkö tulee olemaan aina, kyselet. Mitään et voi, täytyy vain olla ja kärsiä.

Kyllä sentään voit, voit jättää asiiasi Jumalan käteen ja odottaa. Jumala ei ole Sinua unohtanut, niinkuin ehkä luulet, vaan on ottanut Sinut kouluunsa. Virressä veisaamme: »Se, mitä saat sä kärsiä, On hyväksesi suotu — — — Siis ristiäs sä mielläs Nyt kannan aikanasi. Se auttaa sieluasi». Tähän tarvitsemme voimaa, joka päivä »uutta puhdistusta luona armoläheteen». Kun on hätää, on asiaa Jumalalle.

Uskoamme kasvatetaan, meidän pitäisi oppia kuuliaisuutta. On kysymyksessä kallisarvoinen asia. Älä sentähden työlästy elämäsi. Osaisimmepa nöyrytyä Jumalan väkevän käden alle. Itse Jeesuksesta sanotaan: »Niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden.» Hebr. 5: 8.

Jumala haluaisi Sinua käyttä ja valmistaa sentähden Sinua astiakseen, johon mahtuisi paljon armoa ja Hänen voimaansa. Vain heikoissa Hän on väkevä. Vaivasi valkeassa saadaan kokea jumalallista lohdutusta ja tarkoitus on, »että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat». 2 Kor. 1: 4.

»Minun armossani on Sinulle kyllin». Siinä on vastaus Sinunkin tuskaasi.

Mieleeni ovat jääneet eräät Shakespearin sanat, jotka silloin lukiessani vaikuttivat hyvin vapauttavasti. Tähän tapaan ne kuuluivat. »Paljon sattumuksia on ajan kohdussa, jotka vain synnyttämistä odottavat». Me näemme ja tunnemme vain tämän hetken. Jumala näkee pitemmälle. Yht'äkkiä voi kaikki muuttua ja vaikea asia on pois päiväjärjestyksestä, se on tehty tehtävänsä. Siis Sinä ahdistettu toveri-

liittolainen! »Hetkeänsä oota vaan, kyyneleet hän kuivaa aikanaan. Tyydy tahtoon Herran!»

Meille kuuluu ennen muuta kehoitus, joka lausuttiin Timoteukselle: »Vahvistu siis Sinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa». 2 Tim. 2.

Helvi Valkonen.

Itsensä alttiiksi antaminen työssä on kaiken elämännonnen yksinkertainen salaisuus.

J. V. Snellman.

Ei ole voittoa niin vaikeata, herruutta niin kallista kuin itsensä voittaminen ja hallitseminen. Loukattu mies voi tappaa vastustajansa, ärsytetty nainen voi lävistää hänet tikarinterävillä sanoilla, mutta vaieta, vaieta sydän haavoitettuna, hiljaa ja aseetonna, se on enemmän kuin kaikki miehet ja enemmät naiset jaksavat.

S. Topelius.

(Kolmanneksi toivoisin tähän ajatelmien sarjaan saavani raamatusta Jes. 53 luvusta ne jakeet joissa sanotaan, että Hänet on annettu alttiiksi meidän pahojen tekojemme tähden, ja: niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään ei hän suutansa avannut. Kirjoitan tätä asemalla eikä minulla ole raamattua, joten älkää olko vihaisia. Viitsisittekö nähdä sen vaiivan ja panna alle sitten kohdan merkitynä. Siis Jes. 53 luvusta.)

Rukous.

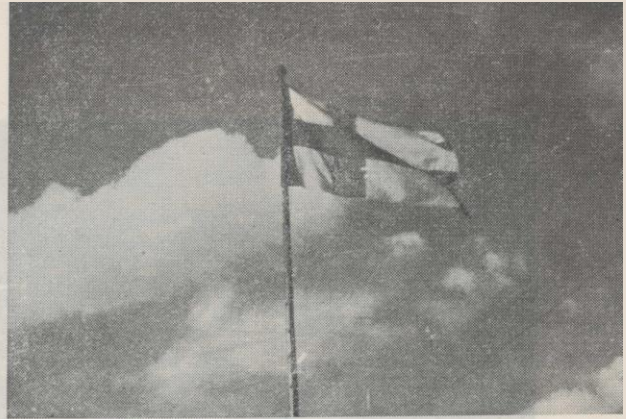
Sun rakastavan Isän kätes' alla suon nöyrin mielin aina viipyä.
Uus' puhdas sydän rintahani luon niin, että osaan tahtoon tyytyä.

Pois maallisista sydämeni riistä,
pois kaikesta, mi luotas' irroittaa,
niin että yksin sanoistasi niistä
voin lohdun saada, joka virvoittaa.

Vaikk' tuskain teitä luokses' veisitkin,
vie käsin vankoin, horjumattomin,
vaikk' sydämeni tuskaan tukahtua vois',
suo, että silloinkin se sinun omas' ois'.

Sun luonas' kirkkauden mailla rauha on
ja riemu suurin, ilo loputon...

S. H.

Voittolippumme risti on.

Tervetuloa Juhannusjuhille!

Luonto on pukeutunut Opiston ympärillä taas juhla-asuunsa ottaakseen teidät toveriliittolaiset vastaan juhannusjuhille. Tiedättehän te, kuinka kaunis on kesäinen Haikola.

Myöskin uusi opistorakennus riihiniehellä odottaa teitä. Nyt siinä on jo katsomista. Tässä numerossa oleva kuva on todellakin vain harmaa aavistus siitä, tarkoitettu kiihoittamaan uteliaisuuttanne. Kun astelette pysäkiltä ja eteenne avautuu opiston alue siinä ladon luona, niin ihastuksesta täytyy varmaan teidän huudahtaa, sillä niin sadunomaisen kaunis on näkymä, jota uusi opistokotimme hallitsee. Ettehän malta olla tulematta.

Ennenkaikkea me opiston väki odotamme teitä hartaasti. Tarvitsemme kipeästi yhdessäoloa Jumalan sanan äärellä, rakentumista yhteisessä uskossamme. Ja meillä olisi niin paljon taas keskusteltavaa.

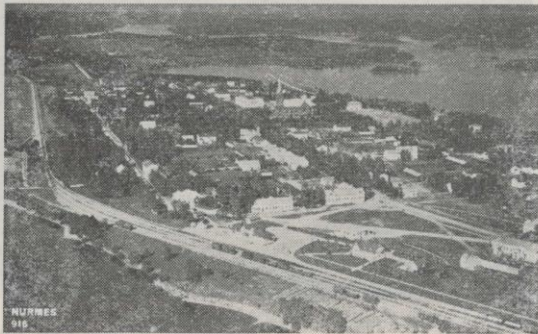
Juhlat alkavat tavanmukaisesti aattoiltana Kohtavaaralla, jolta sitten laskeudutaan rantaan, kokon ympärille.

Juhannusaamuna tehdään kirkkomatka Nurmekseen ja päivällä retki Pieliselle. Ilalla on nuorten juhannusjuhla opistolla.

Juhlia jatketaan vielä seuraavana päivänä, joka sattuu olemaan sunnuntai. Ohjelmassa on silloin jumalanpalvelus ja päiväjuhla.

Puhujiksi näille juhlillemme ovat lupautuneet oman seurakunnan papit, pastori Vaalgamaa, kapteeni Kemppe, opettajat Sallinen ja Vakkilainen sekä saarnaaja Varonen. Toivon mukaan tulee vielä muitakin puhujia.

Juhlillamme on aina tuntunut olevan aikaa liian vähän. Nyt saamme olla yhdessä

Vesien ympäröimä kaunis Nurmeksen kauppala.

hiukan pitempään. Toivomme sentähden jäävän aikaa myöskin keskinäiseen kanssakäymiseen ja retkeilyyn.

Tule rukoillen!

Opiston tanhuvilta.

»Herralta tämä on tullut ja on ihme meidän silmissämme». Tämä ajatus on vaikituisesti mielessä täällä opiston alueella liikkuesssa, kun näkee tuon kiireisen rakennustouhun, sahan, sirkkelin ja sementtimyllyn ääni on korvalle mieluista musiikkia. Vuosien toive on toteutumassa. Vai liekö unta. Pienten alkujen päivä on vielä niin elävästi muistossa. Silloinkin tunnettiin, että Jumala on kaiken takana. Sekin oli ihme, että rovasti Tamminen käydessään ensimmäisen kurssin päättäjaisissä kirjoitti vieraskirjaan:

»Ihmeellistä, ihmeellistä sydän täällä kuiskailee opistoa, oppilaita herkin mielin katselee. Aivan totta siis nyt on satu uuden opiston.»

Monin verroin ihmeellistä on se mitä me nyt näemme. Jumala on rikas antaja. Rukoilkaa, niin toveriliittolaiset kuin opiston ystävät, siunausta tälle opistokodille, että Jumalan tarkoitus sen työn suhteen saisi tapahtua.

Talkoista voidaan kertoa, että verhot on kohta kudottu ruokasaliin, ompeluluokkaan, vierashuoneeseen ja opettajien huoneeseen, pari pyyheliinakangasta on menossa. Veistosalissa on valmisteilla uuden ruokasalin pöydät. Ensimmäinen »sesonki» on tämän kuun mukana päättymässä. Heinä-elokuussa on arvattavasti kullakin

Juhannusaatto.

Aatto suuri, kesäinen
joutuu jälleen kyliin,
antaa mielin lämpimin
kylpyvihdan syliin.

Talven kylmät karistaa,
vaivat, uupumuksen.
Lempeästi aukaisee
suvijuhlaan uksen.

Mieliin Herra uutta luo,
tahrat verin poistaa.
Puku lumivalkoinen
puhtauttaan loistaa.

Henkii hiljaa taivasten
lounatuulta lauhaa.
Sielun hyvä hengittää
Herramme on rauhaa.

Lauri Saalasti.

omat kiireensä kotitöissä. Mutta toinen talkookausi varsinaisesti alkaa taas syyskuun alussa. Tervetuloa silloin naisissa ja miehissä!

Keräyslista on nyt sitten jokaisella toveriliittolaisella hallussaan. Asioikaa sillä! Rohkeutta vain, asiahan on hyvä. Keräyssumma lähetetään postisiirtotilikortilla, lista palautetaan postitse tai opistolla käydessä. Onnea vain keräysmatkoille!

H. V.

KI H L O I S S A :

Rauni Kyttälä	1943—1944
Vilho Taipale.	
Helvi Turunen	1942—1943
Jaakko Heikkilä	
Siiri Ruokolainen	1948—1949
Matti Timonen	

VIHITTY 10. 6. 1950:

Tyyne Karppinen	1946—1947
Uuno Ahtonen	
Sairalan opistossa	1937—1938

O n n i t t e l e m m e !

Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. 1. Joh. 4 : 16.